Місто моє, закосичена квітко,
Серця відрадо, бентего душі,
Зором сягаю в минувшину, звідки
Кличу на світ синьоокі вірші.

Голос їх чую в піснях і хоралах,
Бачу їхні вірші гарячі рядки.
Місто моє, твоє поле зорали
Сиві од віку й суворі роки.

В них наших пращурів біль і відрада,
Воля, освячена кров'ю нераз.
На синьо-жовтому прапорі Правда
Нині всміхається сяйно до нас.

Знаю, не щезли ще й досі іуди,
Нишпорять каїни тінню катів,
Але я вірю: Вкраїна розбудить
Душі їх ниці правдивістю слів.

Станемо купно тоді до молитви,
Славити будем Господнє ім'я...
Повниться свіжим нектаром налитий
День твій натхненний, Надвірно моя!

Зором сягаєш ти в далеч безкраю,
Де розляглися Карпатські кряжі;
Думка стокрила у небо злітає,
Слово гаряче не знає межі.

Жити тобі і привільно і файно,
Доки у небі луна сонцесміх.
Місто моє, нерозгадана тайно,
Щиро вклоняюсь тобі я до ніг!